

A szív a hús a csont

Ahogy ez a lelassított vihar
hol visszafogott hol nekieresztett
idegenszerű hatalmaival
koptatja marja ezt a színevesztett
vidéket ahogy még meg-megnyilall
a tüze egy váratlan égitestnek
ahogy a márgás pusztaság határán
kirajzolódik egy otromba bálvány

egymáson át dereng a volt a van
hol ez hol az képzik meg élesebben
úgy rémlik olykor lenn a lángtalan
égő katlanban egy bevégezetlen
ösztön tétova szándékaiban
egy óriás test lüktetése rebben
és mintha még átütne holmi vékony
világosság a rothadt hulladékon

Himlőhelyes táblákon elveszett
karavánok inognak át a távol
csigahéjbolton halvány érezet
csak sejthető jelentéssel világol
gazdátlanul kallódó nagy kezek
ütköznek ki az esztendők porából
s a sérülékeny lények földi teste
halálos gyengeséggel bélyegezve

Bitang vénségem márgaarcú társa
e lakatlan föld barlangjaiból
induljunk maradék holmink elásva
az immár végérvényesen komor
egek alatt ziháló utazásra
a láthatár felé hol összeforr
az óceáni szelek járta ritka
levegőben víz égbolt parti szikla

A szív a hús a csont sötét virága
elvetve sarjad láthatatlanul
a szív a hús a csont fekete máglya
poklára vetve romlik alakul
a láz a reves csont húsát lerágja

*a szív a hús a csont törvényt tanul
mindent feledve s nem feledve mégse
az alakot vesztő nehézkedésre*

*De szigonyfejjel-törzzsel felfelé tör
de visszaszívja egy mohó torok
de lángját újra felfuvintja vérbő
virágaival romlatlan forog
a kert de túlhevült naprendszeréből
egy-egy felesleges bolygót kidob
de lángol hogy magával feleselve
beteljen egy fehérjecsöppje terve*

